

Mindenkihez eljuttatni, akinek van füle a hallásra. Hisze-e a fejünk abban, ami a tudatalattinkban, a „fényttest”-ben, a „tudatosságunkban”, a lelkiismeretünkben él? – kérdezhetnénk megfordítva. Jelen lenni – mintha ez manapság egy kicsit háttérbe szorult volna a tenni-vel szemben. Pedig Jézus jelenléte a helyzetekben volt az, ami a tudatosságát, a lélekjelenlétét, Isten Országát megnyilvánulni engedte. Miért hallják meg – manapság is – inkább a harangszót meg nem hallók az örömhírt? Talán azért, mert a hallók már tudják?

„Az az egészséges, akinek jók a kapcsolatai. Jó kapcsolat azt jelenti, hogy élni hagyó, élhető és a mi Jézustól tanult elvünk szerint ÉLTETŐ ez a kapcsolat.

Önnevelésre épül minden másokat megszólító magatartás.” (Király Náci)

Talán nem is kell másról szólni, mint erről. Az egészségről. Hogyan válunk egészségessé, egészsé. Ez az u.n. önnevelés értelme. Jézus bele se fogott addig a hirdetésbe, amíg egész nem lett, vagyis nem lett kapcsolata. Egész, vagyis mai szóval tudatos, akiben az értelem, az akarat, a szándék és a tett egy egészet alkotott. Innen kezdve kezdtek mesternek szólítani. Akkor már le tudott rá-, belésszállni a Szent Lélek, mert volt hova, volt benne hely. És talán egy hosszú, tudatos munka – ami a Bokorban a csoportozás örölmalma – eredményeként ott volt már az az anyag is benne, a „befött”, vagy „olaj”, ami a megnyilvánulásához szükséges. És hányszor esett még kísértésbe, amikor a tömeg próbára tette ezt az egészet: a gyógyítások, a csodatevések, a csodás megetetések és a királlyá kiáltás kísértéseivel. És amikor már átadta tanítványainak azt, amiért jött, már nem kellett ellenállnia a kísértésnek – a tömeg akaratának: odaadhatta fizikai létét.

„...a ritmus bennem halkan összecseng.” (Géczy Ivánné Szilágyi Ilona)

Igen. Ez az. Ez a ritmus, ami már nem a világ ritmusa, amihez folyamatosan alkalmazkodni kell, hanem egy más ritmus, ami bennem halkan összecseng, egybecseng, mert harmónia van belül, tisztánlátás és gyermeki egyszerűség, mint Imre bácsinál.

„A pénz arra való, hogy valamire kiadjuk, felhasználjuk. Okosan megszabaduljunk tőle. Nyerjük rajta... Isten így akarhatja komolyan..., amit akar.” (Kovács Tádé)

A pénz arra való, hogy fialjon. Be kell fektetni, áldozatot kell hozni, hogy többet hozzon. Ezt minden pénzember tudja. Miért lenne Isten ennél tudatlanabb? Nyilvánvalóan komolyan visszavár valamit az életünkért, a létezésünkért, a befektetéséért cserébe. Valamivel fizetnünk kell. És az értékek listáján a Bokorban egy fizetőeszköz van, a tudatos munka és az önként vállalt szenvedés. Ennek alapja a szabad elhatározás, az általános szokásoktól megszabadult akarat.

„Imre bácsit könnyű volt szeretni, mert a benne élő gyermeki lelkületet megőrizte egészen élete végéig... A liturgián keresztül törekedett kifejezni Isten iránti szere-

tetét, e szent cselekményekben fedezte fel Isten szépségét”.

Sajnos nem tudtam kettesben beszélni vele. Talán nem megőrizte, hanem nem engedte elnyomni. Táplálta, életben tartotta, engedte növekedni és önmagán keresztül megnyilvánulni a világban.

Igen. A liturgia egy olyan forma, amin keresztül a Szent megnyilvánulhat. Egy tudatos – lelkiismeretes, tisztán látó – ember minden mozdulata liturgia. Sokszor képzeltem magam résztvevőnek az evangéliumi eseményekben és ilyenkor, mindannyiszor, nem Jézus cselekedetei fogtak meg, hanem az, ahogy megnyilvánult. Hogyan lehet, mi szükséges ahhoz, hogy olyan egyszerű, hétköznapi helyzetben, amilyen bármelyik volt, ma így nyilvánuljon meg valaki? – kérdeztem magamat. Az egészség-múlik.

Köszönöm nektek ezt a tartalmas pár órát.

DRYP

KISZÁMÍTHATATLAN AZ IDŐNEK JÁRÁSA.

Legutóbb még azt írtam, hogy Gyurka bácsi fügebokrának harmadik termése is beérhetne, ha az indián ős kitartana novemberig. Nem tartott ki. Október közepén talajmenti fagyokkal jött egy hideghullám, olyan, hogy még a cserépkályhába is be kellett fűtenünk. Az apró fügek ugyan mégis kiteltek ezért gyorsan leszedtem és a langy meleg konyhában tovább színesedtek. Sebtyben beérett tehát harmadik generáció is. A cseresznyétől alig nagyobb negyedik generációs zöld fügek pedig továbbra is odakint dideregtek utolsó erőfeszítéseként a bokornak. Aztán visszatért a napsütéses ős, a meteorológusok 20 °C-os meleget ígértek. November első hetének elején egyik napról a másikra megnőttek a fügek olyannyira, hogy már a kert madarai is megkóstolták. A kiszámíthatatlan idő beérlelte a negyedik generációt is.

Nem messze a fügebokortól kinyíltak az őszirózsák. Szomorú sorsú virágok az elhanyagolt kert sarkában. Lila fejceskéik engem mindig a szerénységet szimbolizáló szalmavirágokra emlékeztetnek.

Éppen halottak napjára bontották ki szirmaikat, dacolva a hűvös októberrel és a napsugaras, de fagyos novemberrel. Pontosan igazodtak az elmúlás megemlékezésére választott napokhoz. Úgy látszik számukra így is kiszámítható volt az időnek járása.